

Đề bài

Tâm sự của quyển sách giáo khoa Toán 6 khi chủ nhân của nó rất yêu môn Văn nhưng rất ngại học Toán.

Bài làm

Thế là mình đã có đủ bộ sách giáo khoa. Tôi sung sướng reo lên khi được Hiền Anh con ông bác tôi đưa cho quyển Toán 6 vừa rách bìa vừa quần mép. Chị đã học lớp 8 rồi nên bộ sách lớp 6 không cần nữa. Ba hôm trước đây, chị đưa cho tôi đủ cả ba bộ sách còn khá đẹp, chỉ thiếu sách Toán 6. Tôi hỏi sách Toán 6 đâu, chị đỏ mặt rồi thú nhận: không biết chị quảng nó ở đâu, cái môn Toán ngán ngấm ấy, chị hứa sẽ tìm cho tôi sau.

Tôi cầm sách Toán 6, vuốt cho những trang sách phẳng phiu, đóng lại bìa, và dùng giấy báo bọc lại cẩn thận. Bây giờ sách Toán 6 cũng “oách” như những cuốn sách khác. Buổi tối ấy tôi học xong, xếp sách vở đi ngủ. Trước khi ngủ tôi còn cầm cuốn sách Toán xem thử lại đề của một bài toán để tìm ra lời giải. Tôi vốn là học sinh khá của lớp và rất mê môn toán.

– Chào cậu, mình rất mừng được gặp lại cậu. Trước đây, chị Hiền Anh của cậu chỉ yêu môn Văn thôi nên mình bị lạnh nhạt và vẫn bị bỏ rơi. Mình ra đời trong một nhà máy in rất lớn. Quả thật bìa cứng cứ y như mình diện quần áo bò. Mặt mũi mình sáng sủa, ngời lên sự thông minh. Bên trong mình chứa đầy những kiến thức quan trọng của Toán học. Những định lý cứ y như là những câu thần chú. Ai học thuộc, nắm vững thì dễ dàng mở cửa bí mật đi vào lâu đài. Thế nhưng ngay buổi học đầu tiên, chị Hiền Anh đã bí rị. Vốn kém Toán nên chị ấy ngồi cắn bút. Mồ hôi vã ra. Mình thương nhưng không có cách nào giúp, một hồi sau chị ấy gấp mình lại và giận dỗi đánh “phạch” xuống bàn.

– Quái quỷ thật! Bài gì rắc rối, nghĩ vỡ cả đầu mà không ra!

Mình kêu lên:

– Phải kiên trì chứ! Muốn giải được bài này thì phải ôn lại kiến thức cũ đã. Kiến thức cũ không nắm được làm gì chả thấy khó. Chẳng biết vì quá tức giận hay vì mình nói nhỏ mà chị ấy chẳng nghe thấy.

Từ đấy là mối quan hệ cứ xấu đi mãi. Mỗi khi không làm được bài, mỗi khi bị điểm kém là mình bị chị ấy dạy nghiêm, nguyên rủa. Những lúc ấy mình thật tủi thân. Chẳng bao giờ mình được chị ấy nâng niu, chiều chuộng. Hễ giờ mình ra là mặt chị ấy khó đăm đăm. Khi thì ném xuống bàn, khi thì quăng trong ngăn tủ, khi bị đẩy xuống gầm giường. Mỗi khi cô chủ và các bạn của cô ăn quà là mình lại biến thành cái đĩa đựng toàn ô mai, sấu dầm và muối ớt. Khi tập trung ở sân trường thì mình thành một cái ghế ngồi. Khi trời mưa bất chợt thì lại thành cái mũ tạm thời che đầu. Công việc chính của mình là giúp cô chủ học thì cô ấy lại lãng quên, chảnh mắng.

Mình biết rằng cô chủ thích học Văn và không thích Toán một tí nào. Nhưng mình quan trọng đâu có kém môn Văn. Tuy không thích học thì cũng phải yêu quý mình một tí chứ, phải học điều các môn mới hy vọng giỏi được. Kết quả của sự ngược đãi mình là cuối năm cô ta phải thi lại môn Toán và suýt tí nữa phải ở lại lớp 6. Tuy rằng cô chủ không yêu thương gì

mình nhưng mình cũng không oán hận hay căm ghét cô ấy. Cô ấy chỉ đáng trách vì đã không học Toán ở lớp dưới cho cẩn thận, lại không có quyết tâm cao, nên mới ra nông nổi phải thi lại. May là sau lần thi ấy, cô chủ đã hiểu ra thì phải, cho nên lớp 7 cô ta học Toán khá hơn.

– Vì sao cậu lại kể cho tớ nghe chuyện này?

– Vì mình biết cậu là người tốt, người yêu thích môn Toán và ngay từ đầu, cậu đã tỏ ra yêu quý mình. Mình sẽ hết sức giúp đỡ cậu học môn Toán. Nhưng cũng muốn nhắc cậu là trong khi yêu quý mình thì đừng quên các môn khác. Hình như cậu chỉ say mê Toán và đối xử với các môn khác chưa thật nhiệt tình, đúng không?

Tôi gật đầu thừa nhận. Quả tình tôi không thích môn Sử, môn Văn. Nói chung là tôi “cung” các môn tự nhiên hơn.

Tôi ôm sách Toán vào lòng mà không biết nói gì thêm. Tôi thầm hứa sẽ làm theo lời khuyên của sách Toán 6 để không một quyển sách nào phải tâm sự những lời buồn như thế nữa.

Phạm Thị Thu Hương – Thái Nguyên